

FOCUS OP MIJ

*Aan iedereen die ooit ergens fan van is geweest:
ik hoop dat je dat plezier voor altijd bij je draagt.*

Noot van de auteur

Lieve lezer,

Focus op mij is een verhaal vol liefde, queer joy en vriendschap. Toch wil ik je meegeven dat er serieuze onderwerpen worden besproken die je wellicht kunnen raken. Voor een volledig overzicht van deze onderwerpen en de hoofdstukken waarin ze voorkomen, blader naar bladzijde 321. Lees voorzichtig en zorg goed voor jezelf. Jouw welzijn staat altijd op de eerste plek.

Liefs,

Bo

Playlist

Voor tijdens het lezen

Picture You - Chappell Roan
Treat Me Like A Rockstar - Beth McCarthy
Save The Bullets, Baby! - Xana
The Band And I - Maisie Peters
Boyband - 5 Seconds of Summer
Panic Attack - Halsey
The Hit - aleksiah
Vampire - Olivia Rodrigo
The Archer - Taylor Swift
The Exit - Conan Gray

Voor meer nummers, zie de playlist op Spotify:

1. Shae

Londen

Shae Miller was nog nooit zo lang aangestaard door een stel tieners. Toen ze via de mail had doorgekreten dat ze zich om twaalf uur moest melden in Prism, een kleine concertzaal in Londen, had ze niet verwacht dat ze langs een lange rij fans moest om bij de personeelsingang te komen. Maar toen ze uit de metro was gestapt, had ze de eerste mensen al gezien.

De fans van Frog Tears waren kleurrijk, een ander woord was er niet voor. Velen van hen hadden hun haar geverfd: pastelroze of donkergroen. Sommigen hadden zelfs een gesplitst kapsel: rood aan de ene kant en zwart aan de andere, net als Pippa, de vrouwelijke drummer van de band. Ze hadden glittermake-up op hun wangen en sommigen droegen een kikkermuts.

En ze staarden haar allemaal aan terwijl ze om het gebouw heen liep. Ze probeerde de nieuwsgierige blikken te negeren, maar hun zachte gefluister drong oorverdovend binnen. *Wie was ze? Waar ging ze naartoe? Wilde ze soms voordringen?*

Shae klemde haar hand om de riem van haar tas waar ze haar fotografie-apparatuur in bewaarde en liep stevig door. *Het zijn maar tieners*, sprak ze zichzelf in haar gedachten toe. Maar dat was nou net het probleem. Tieners maakten haar nerveus.

De personeelsingang van de concertzaal bevond zich aan de achterkant van het gebouw. De ingang was een grijze deur, volgeplakt met stickers. Naast de deur stonden twee overvolle

afvalcontainers. Op de muren hingen resten van posters van de artiesten die hier ooit hadden opgetreden. Niet erg *glamorous*.

Twijfelend stak Shae haar hand uit naar de deur. Als ze zou zeggen dat ze zenuwachtig was, dan zou dat een understatement zijn. Ze had er nauwelijks van kunnen slapen. Het was niet dat ze nog nooit artiesten had gefotografeerd. Dat deed ze al enkele jaren en ze had altijd lovende reacties gekregen van de poppodia die haar inhuurden om foto's te maken tijdens de shows. Maar dit was anders. Dit was de eerste keer dat ze solliciteerde om voor een langere tijd een band te fotograferen. Dit was waar ze al die tijd naartoe had gewerkt, wat ze de rest van haar leven wilde doen.

Ze probeerde haar zenuwen te onderdrukken, faalde daarin, en duwde in plaats daarvan tegen de bestickerde deur, maar hij gaf niet mee. Hij kon vast alleen geopend worden vanaf de andere kant.

‘Oké,’ mompelde ze tegen zichzelf. ‘En nu?’

Ze haalde haar telefoon uit haar jaszak en controleerde de e-mail, zoals ze had gedaan toen ze uit de metro was gestapt. En voordat ze de metro in was gestapt. En nog twee keer eerder die ochtend voordat ze haar huis had verlaten.

De deur vloog open. Geschrokken deed Shae een stap naar achteren. Haar telefoon viel bijna uit haar handen, maar ze wist hem nog vast te klemmen tussen haar arm en haar borstkas. Allesbehalve charmant.

‘Shae, daar ben je al!’ zei een enthousiaste stem. ‘Hopelijk stond je hier niet lang te wachten? Kom snel binnen. We lopen eigenlijk nu al achter op schema. En met “we” bedoel ik de band.’

Shae knipperde en probeerde de waterval aan woorden te verwerken. Ze bekeek de persoon voor zich terwijl ze haar telefoon zo soepel mogelijk in haar broekzak probeerde te proppen. Voor haar stond een man van midden twintig. Hij was niet veel langer dan Shae en had een bruine huid. Zijn zwarte haar had hij samengebonden in een knot die boven op zijn hoofd balanceerde.

‘Kavesh?’ vroeg Shae onzeker. Ze had met ene Kavesh contact gehad over vandaag. Zijn contactgegevens hadden onder de vacature gestaan, die in een groepsapp voor muziekfotografen in Londen was gedeeld. Daarin werden regelmatig klussen gedeeld en toen ze zag dat het om een vaste tourfotograaf voor de band Frog Tears ging, wist ze zeker: deze klus was haar op het lijf geschreven. De band had rake teksten en een goede vibe. En daarnaast had ze wanhopig een nieuwe baan nodig. Ze at al minstens een week lang pasta met tomatensaus.

Shae had gelijk gereageerd en haar beste foto’s opgestuurd. Lang had ze niets gehoord en ze was er ergens al van uitgegaan dat het niets meer zou worden. Tot Kavesh haar twee dagen geleden plots per e-mail had laten weten dat ze Frog Tears mocht komen fotograferen tijdens een try-outconcert voor de geplande clubtour die over een paar weken van start zou gaan. Afgezien van een tijdstip en een locatie had ze geen verdere informatie ontvangen. Door te googelen was ze erachter gekomen dat Kavesh de manager van de band was.

‘O, sorry, natuurlijk. Ik ben Kavesh, de tourmanager. Maar zeg gerust Kav, zo noemt iedereen me! Kom, kom.’

Shae snelde achter Kav aan door de gangen van het poppodium. Binnen was het net zo glamoureuus als buiten. Felle tl-buizen verlichtten de grijze gangen, overal liepen crewleden en Shae moest slalommen langs de zwarte, vierkante kisten die hier en daar in de gangen verspreid stonden. Overdag voelde het bijna als een andere wereld.

Kav wist haar behendig door de gangen te leiden, zonder tegen iedereen aan te lopen, maar Shae kreeg het voor elkaar om te struikelen over snoeren en haar elleboog te stoten tegen een deurpost. Kav leek het niet door te hebben.

Uiteindelijk kwamen ze in een kamer die doorgaans werd gebruikt als de kleedkamer van een artiest. Alleen was deze leeg, op een oude bank en een kleine koelkast na. De keren dat ze een

kleedkamer binnen was gewandeld, had die er anders uitgezien: met make-up, eten en overal kleding.

‘Hier kun je je opfrissen en voorbereiden,’ zei Kav. ‘De band had er al moeten zijn, maar ze zijn zoals gewoonlijk te laat. Over dertig minuten is de soundcheck, dan hebben ze pauze met lunch. Om vier uur worden de fans binnengelaten en we hopen rond vijf uur met de meet-and-greet te starten. We hebben geen voorprogramma, dus de show start om acht uur. Je ziet er verward uit, ben je in de war?’ zei hij allemaal in één adem, waarna hij haar afwachtend aankeek.

Shae wist niet eens wat ze moest zeggen. Ze had nog nooit iemand zo snel horen praten. De tijden duizelden haar. En ze had nog steeds geen idee wat er eigenlijk van haar verwacht werd.

‘Niet verward,’ zei ze snel, al was ze dat wel degelijk. Ze liet haar cameratas voorzichtig van haar schouder zakken. ‘Ik wist niet dat er zoveel aan een show voorafging. Meestal maak ik dat niet zo mee.’

Kav drukte zijn vingertoppen tegen zijn lippen. Hij keek omhoog, alsof hij aan het nadenken was. Daarna nam hij een diepe teug adem en blies die langzaam uit.

‘Ik vergeet soms dat niet iedereen deze hectiek gewend is. En dat ik ook te snel kan gaan. Excuses. Hoi, Shae. Welkom, ga lekker zitten. Wil je wat drinken?’

‘Koffie, graag. Met havermelk,’ antwoordde ze.

Kav knikte en verdween uit de kamer.

Shae ging op de bank zitten en probeerde een ontspannen houding aan te nemen. Zouden alle dagen van een tour zo zijn? Vol met tijdstress en geratel? Wat als ze dat helemaal niet aankon? Normaal gesproken fotografeerde ze alleen het concert en ging ze daarna weer weg. Maar dit was anders. Ze was nooit de fotograaf van een band geweest. Wat als dit veel te hoog gegrepen was?

Lang om na te denken had ze niet, want Kav kwam terug met een kartonnen bekertje en een keycord met een pasje. Hij

overhandigde ze aan haar. 'Hier, voor jou, niet verliezen. Zonder deze kom je nergens.'

Ze wist niet waarom, maar een nerveuze lach borrelde omhoog. Misschien was het Kavs persoonlijkheid of het feit dat ze eigenlijk geen idee had wat de tourmanager precies van haar verwachtte. Om zich een houding te geven, nam ze een slok van haar koffie. Haar maag kneep samen. Het was thee. Geen koffie met havermelk, zoals ze had gevraagd. Ze hield niet van thee. Maar ze zou Kav niet corrigeren. Hij was degene die haar een baan kon bezorgen, dus ze wilde absoluut niet lastig doen.

Ze zette haar thee aan de kant en boog zich onzeker naar haar tas. 'Ik heb mijn portfolio bij me, als je nog wat meer foto's van me wilt zien?'

'O, we hebben alles al gezien. We hebben je uitgenodigd op basis van je werk,' zei Kav. 'Het is voor de band belangrijk dat je een klik met hen hebt, hun vibe snapt. Zie vandaag maar als een soort try-out. Als zij blij met je zijn, en het management is ook blij, dan is de baan voor jou.'

Shae knikte. Het klonk simpel. En fotograferen was iets wat ze kon, waar ze comfortabel mee was. Maar ervoor zorgen dat de band haar leuk zou vinden was een heel ander verhaal. Normaal gesproken had ze niet veel contact met de muzikanten. Ze stond enkel aan de rand van het podium en schoot foto's. Ze had er een kunst van gemaakt om onzichtbaar te zijn voor de muzikanten. En nu moest ze er, naast een schim zijn, ook nog voor zorgen dat de band haar leuk vond en dat ze haar zouden kiezen: een sociale nachtmerrie. Ze was niet goed in korte praatjes of vrienden maken. Dat was ze nooit geweest. Maar ze had deze baan nodig, dus ze moest zich van haar beste kant laten zien.

'Zijn er...' Shae twijfelde of ze de vraag moest stellen, maar Kav keek haar zo bemoedigend aan, dat ze wel moest. 'Hebben jullie nog andere foto's benaderd?'